

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U DOBOJU
Broj: 13 0 U 004259 19 U 2
Doboj, 31. 07. 2019.godine

Okružni sud u Doboju, po sudiji Hodžić Hatidži, kao sudiji pojedincu, uz učešće Pejić Danice, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi tužioca Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, ul. Gajeva br. 2 Banja Luka, zastupano po Blagovčanin Srđanu, predsjedavajućem Odbora direktora, protiv akta br. 01-837/16 26.07.2016. godine, tuženog KP „Komunalac“ a.d. Brod, ul. Svetog Save br. 81, u predmetu traženja informacija, dana 31.07.2019.godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba tužioca se uvažava, pobijani akt poništava i sljedstveno tome nalaže tuženom da u roku od 30 dana od prijema ove presude omogući tužiocu Slobodan pristup traženim informacijama, tj.odluči o preostalom zahtjevu tužioca za dostavu informacija (kopije ugovora o javnim nabavkama iz 2015. godine i spisak svih zaposlenih).

Obavezuje se tuženi da tužiocu na ime troškova upravnog spora naknadi iznos od 200.00 KM u roku od 30 dana od dostavljanja ove presude.

O b r a z l o ž e n j e

Blagovremenom tužbom, tužilac je kod ovog suda pokrenuo upravni spor kojom tužbom pobija Odluku tuženog broj: 01-837/16 od 26.07.2016god. sa prijedlogom da se ista usvoji, pobijana odluka poništi i tuženom naloži da tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama uz obavezu tuženog da mu naknadi troškove upravnog spora –sudsku taksu na tužbu i presudu a u tužbi navodi da se tuženom obratio radi dostave informacija koje su pod njegovom kontrolom –da je, obzirom da tuženi nije donio odgovarajući upravni akt, izjavio žalbu zbog „ćutanja uprave“, da je Odlukom tuženog od 26.07.2016. godine djelimično odbijena žalba tužioca. Dalje se u tužbi navodi da tuženi nije pravilno primijenio Zakon o slobodi pristupa informacijama RS te se poziva na odredbu člana 14. stav 3. tačka 1) kojom je propisano da ukoliko javni organ donese rješenje kojim odbija zahtjev za pristup informacijama u cjelosti ili djelimično, u rješenju između ostalog, mora da navede zakonski osnov za status izuzeća informacije uz navode članova ovog Zakona na koje se poziva kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje uzimanje u obzir i uzimanje faktora javnog interesa, da je tuženi nepravilno zaključio da se radi o izuzetku od saopštavanja u smislu člana 7. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS jer nije obrazložio koje su to informacije koje uključuju povjerljive komercijalne interese treće strane kao i koje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica sadrže Ugovori o nabavci javnih radova, roba i usluga. U tužbi se dalje navodi da tuženi uopšte nije odlučivao o zahtjevu tužioca vezano za dostavu spiskova svih zaposlenih kod tuženog već je dostavio informacije koje tužilac nije tražio, o broju radnika i broju zaključenih ugovora te da se radi o odbijanju zahtjeva za pristup informacijama bez ikakvog obrazloženja.

Tuženi je u odgovoru na tužbu naveo da je nesporno da je tužilac od istog tražio dostavu fotokopije svih ugovora o javnim nabavkama u 2015.godini, fotokopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta te spisak svih zaposlenih u preduzeću, da je uprava preduzeća kao prvostepeni organ tuženog a nakon što je tužilac podnio žalbu zbog „ćutanja uprave“ dostavila žalbu tužioca sa svim spisima predmeta Nadzornom odboru kao drugostepenom organu, da je na sjednici Nadzornog odbora dana 19.07.2016.god. donesena odluka kojom se djelimično usvaja žalba tužioca te odlučeno da se dostavi fotokopija sistematizacije radnih mjesta i akt u kome će se navesti ukupan broj zaposlenih i ukupan broj javnih nabavki u 2015.godini sa ukupnom vrijednošću istih, da je 28.07.2016.godine tuženi zaista dostavio tužiocu fotokopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta od 11.04.2016.godine, akt „dostavljanje podataka“ broj: 01-837/16 od 26.07.2016.godine te odluku o žalbi Transparency International u BiH, dakle, da su dostavljeni traženi podaci i to ukupan broj zaposlenih u preduzeću, na neodređeno i određeno vrijeme, te popratno obrazloženje povećanog broja zaposlenih kao i broj zaključenih ugovora o javnim nabavkama tokom 2015.godine. U odgovoru se dalje navodi da je tuženi utvrdio izuzetak i nije dostavio imena zaposlenih radnika a u skladu sa članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, radi zaštite privatnosti zaposlenih radnika, smatrajući da je traženje ličnih imena od strane tužioca narušavanje privatnosti istih te da ne vidi razlog insistiranja tužioca za dostavljanje ličnih podataka, da nije dostavio fotokopije ugovora o javnim nabavkama i to pozivajući se na član 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, budući da isti ugovori sadrže povjerljive komercijalne interese treće strane kao i da se sve informacije koje nisu povjerljive mogu dobiti od strane Agencije za javne nabavke BiH odnosno na portalu javnih nabavki budući se svi postupci javne nabavke tuženog objavljuju na portalu. Predložio je da se tužba tužioca odbije kao neosnovana s tim da svaka stranka snosi svoje troškove.

Tužba je osnovana.

Ovaj sud je ispitaio zakonitost osporenog upravnog akta u granicama zahtjeva iz tužbe, a i u granicama određenim odredbom člana 30. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 109/05 i 63/11, dalje; ZUS), pa je odlučio kao u dispozitivu ove presude iz slijedećih razloga:

Iz podataka spisa predmeta je vidno: da je tužilac, zahtjevom od 28.04.2016.godine od tuženog tražio dostavu kopije svih ugovora o javnim nabavkama, radova, roba i usluga sa pripadajućim Aneksima svih zaključenih ugovora u toku 2015.godine, kopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta te spisak svih zaposlenih u preduzeću, nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa, da je tužilac, pošto mu tuženi nije dostavio tražene informacije, dana 15.06.2016.godine podnio žalbu zbog „ćutanja uprave“, sa prijedlogom da se ista usvoji i tuženom naloži da se tužiocu u cjelosti omogući slobodan pristup traženim informacijama, da je dana 26.07.2016.godine tuženi tužiocu dostavio odluku drugostepenog organa (Nadzornog odbora) broj: 09-48/15 od 19.07.2016. godine, naznačenu kao „ dostavljanje podataka“, vezano za žalbu zbog „ćutanja uprave“ te u skladu sa odlukom Nadzornog odbora tuženog od 19.07.2019. godine, tužiocu dostavio fotokopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta od 11.04.2016.godine kao i podatke da ima ukupno 56 zaposlenih radnika, 45 po Ugovoru na neodređeno vrijeme a 11 na određeno vrijeme, da nije dostavio fotokopije Ugovora o javnim nabavkama, obavještavajući tužioca da su tokom 2015.godine zaključena ukupno tri Ugovora o javnim nabavkama ukupne

vrijednosti 93.437,30 KM, bez PDV-a, dakle djelimično je usvojena žalba tužioca, na koji način je djelimično i udovoljeno traženju tužioca.

Ovaj sud je prvobitno odlučujući po tužbi tužioca, presudom od 30.11.2016.godine istu odbio kao neosnovanu te povodom zahtjeva za vanredno preispitivanje, Vrhovni sud RS presudom broj: 13 0 U 004259 19 Uvp od 05.06.2019. godine, presudu ovoga suda ukinuo i predmet vratio na ponovno suđenje kako bi se u ponovnom postupku ispitala zakonitost pobijanog akta u skladu sa članom 9. u vezi članova 7. i 8. te 14. stav 3. ZOSPI i uz konstataciju da od strane ovoga suda nije ispitano da li je pobijani akt donesen u skladu sa odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama, iz razloga što je članom 25. stav 3. istog zakona predviđeno da se tim zakonom ne umanjuju prava fizičkog ili pravnog lica koja se odnose na podnošenje žalbe u upravnom postupku i prava na razmatranje predmeta pred sudom, budući da pobijani akt u konkretnom slučaju ima svojstvo konačnog upravnog akta u smislu člana 7. stav 1. ZUS-a protiv kojeg je tužilac kao aktivno legitimisano lice podnijelo tužbu u upravnom sporu u smislu člana 15. stav 1. ZUS-a.

Postupajući ponovo u predmetnoj upravnoj stvari te postupajući po uputama Vrhovnog suda RS, ovaj sud nalazi da dopis tuženog od 26.07.2016. godine kojim je tužilac obaviješten nesporno ima svojstvo upravnog akta .

Naime, članom 25. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama ("Službeni glasnik Republike Srpske," broj: 20/01, dalje: ZSPI) propisano je da ukoliko su odredbe Zakona o državnoj upravi, Zakona o opštem upravnom postupku, Zakona o upravnim sporovima i drugih zakona koji su na snazi u Republici Srpskoj u suprotnosti sa ovim zakonom da će se primjenjivati odredbe ovog zakona, dakle ZUS se supsidijarno primjenjuje u ovoj vrsti predmeta a da je ZSPI lex specialis, te sud u vezi sa tim ukazuje da odredba člana 25. stav 2. ZOSPI upućuje na supsidijarnu primjenu odredaba ZOUP i ZUS na sva ona pitanja koja nisu uređena ZOSPI, a to su pravo na žalbu protiv prvostepene odluke, zatim donošenje odgovarajuće odluke po žalbi sa svim njenim elementima koje propisuje ZOUP, te pravo pokretanja upravnog spora protiv te drugostepene odluke a isto proizilazi i iz odredbe člana 3. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 13/02, 87/07 i 50/10, u daljem tekstu: ZOUP), kojom je propisano da se u upravnim oblastima za koje je zakonom propisan poseban postupak, postupa po odredbama tog zakona, da te odredbe moraju biti u saglasnosti s osnovnim načelima utvrđenim u ovom zakonu te se po odredbama ovog zakona postupa u svim onim pitanjima koja nisu uređena posebnim zakonom.

Odredba člana 4. ZSPI, propisuje da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije i da ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima kako je utvrđeno u istom zakonu, te odredbama člana 5. – 14. da su odredbama člana 5. propisani izuzeci od postupanja, da je članom 9. propisano ispitivanje javnog interesa, članom 10. razdvajanje informacija na dijelove, članom 11. postupak pristupa informacijama, članom 12. nemogućnost postupanja u skladu sa zakonom, članom 13. određivanje nadležnog javnog organa, članom 14. postupak nadležnog javnog organa po prijemu zahtjeva, pa kako se tuženi kao javni organ koji je primio zahtjev smatra nadležnim javnim organom i obrađuje zahtjev u smislu člana 14. navedenog ZSPI, to je bio dužan da provede odgovarajući postupak, da je tuženi saglasno članu 14. navedenog ZSPI, bio dužan da preduzima sve potrebne mjere, da razmotri sve činjenice i okolnosti koje su značajne za obradu zahtjeva, i ako se ne radi o navedenim izuzecima pomenutog zakona, I ako se odobri pristup informaciji dopisom o tome obavijesti podnosioca zahtjeva, te ukoliko odbije pristup

informaciji djelimično ili u cjelosti takođe o tome obavještava podnosioca zahtjeva te obavijesti podnosioca zahtjeva o pravu na podnošenje žalbe (Ombudsmenu Republike Srpske), roku za podnošenje žalbe, dakle, obavijesti podnosioca zahtjeva o ishodu istog i to u roku od 15 dana od dana prijema zahtjeva, a stavom 3. člana 14. istog zakona propisano je šta sve treba da sadrži dopis kojim se podnosilac zahtjeva obavještava o ishodu svog zahtjeva.

Iz navedenih odredaba jasno proizlazi pravo podnosioca zahtjeva na pristup informacijama i obavezu nadležnog javnog organa, ako se ta informacija nalazi u njegovom posjedu, da istu dostavi podnosiocu zahtjeva uz ograničenja sadržana u odredbama člana 6., 7. i 8. ovog zakona, te da je ovaj zakon *lex specialis* u odnosu na druge zakone u pitanjima koja su definisana ovim zakonom, a da se, na pitanja koja nisu regulisana ovim zakonom, supsidijarno primjenjuju odredbe Zakona o opštem upravnom postupku i Zakona o upravnim sporovima.

Iako ZOSPI ne sadrži izričitu odredbu da nadležni javni organ u slučaju odbijanja podnosioca zahtjeva za pristup informacijama, odluku donosi u formi rješenja, isto proizilazi iz daljih odredaba ovog zakona, a u cilju izbjegavanja dilema i nedoumica o daljoj pravnoj zaštiti koju podnosilac zahtjeva može ostvarivati u odnosu na donesenu odluku nadležnog javnog organa po podnijetom zahtjevu za pristup informacijama te bi, nadležni javni organ trebao, kada odbija zahtjev podnosioca za pristup informacijama bilo u cjelini ili djelimično ili pak kada udovoljava zahtjevu podnosioca ali na drugačiji način od zahtijevanog, svoju odluku donijeti u formi rješenja, kako je to pravilno propisano ZOSPI BiH i Federacije BiH te istim zakonima zemalja u okruženju.

Prema navedenom, u konkretnom slučaju ovaj sud je našao da postoje razlozi zbog kojih se po odredbi člana 10. stav 2. i 4. Zakona o upravnim sporovima može pobijati predmetni upravni akt, to je valjalo na osnovu člana 31. stav 1. i 2. istog tog Zakona, tužbu tužiteljice uvažiti, osporeni akt tužioca poništiti, tj. odlučiti kao u dispozitivu ove presude.

Na osnovu člana 50. Zakona o upravnim sporovima tuženi je u obavezi da najkasnije u roku od 30 dana, od dostavljanja ove presude, umjesto poništenog donese drugi akt, imajući sve naprijed navedeno u vidu, kao i ostale tužbene navode tužioca, nakon čega će tuženi donijeti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku.

Kako je tužilac uspio u sporu, to je usvojen zahtjev tužioca da mu tuženi naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 200,00 KM, a koji troškovi se odnose na ime sudske takse na tužbu i presudu po 100,00 KM, koju je tuženi dužan platiti u roku iz stava 2 izreke ove presude.

S u d i j a
Hodžić Hatidža

Tačnost otpavka ovjerava
Šef sudske pisarnice
Dragana Damjanić Jevtić